

NÈMESI

La inspectora Mina Fuster engega l'ordinador mentre fulleja el dossier que té damunt la taula. Un carnisser ha escampat bocins de la seva dona en papereres als marges de les carreteres entre el Camp de Tarragona i Ljubljana. Bocins petits en bosses de plàstic de congelar bistecs. Han recuperat tres de les bosses fins a la Jonquera: una mà, unes freixures i un bíceps femoral filetejat. La mà, a la primera bossa, com si l'autor del crim hagués volgut alertar-los, els va posar en la pista de la morta. I els va portar a Dol de Llops, fins a una carnisseria i fins al piló de tallar la carn, on el lleixiu no havia pogut eliminar totes les restes de sang humana. La policia francesa va trobar de seguida dues bosses més en àrees de descans, i els suïssos una altra. Immediatament van anar caient més restes, a Àustria i, la darrera, a Eslovènia, dibuixant una ruta inequívoca a través d'Europa i cap a l'est. Es tracta, en tots els casos, de peces ben tallades, com si l'autor hagués tingut una cura especial a separar, eviscerar, filetejar, repartir en racions individuals o familiars, com si preparés vianda per fer a la planxa, al forn i fins i tot en *carpaccio*. No està fet de qualsevol

manera, s'hi veu la mà d'algú que dona importància a un tall ben presentat, algú de l'ofici. Un carnisser.

Només que es tracta de carn humana...

La inspectora tanca el dossier amb un gest de ràbia i busca novetats a les carpetes compartides de la intranet.

No hi ha res de nou. La primera setmana va ser trepidant, després van venir uns dies d'impàs i una altra setmana frenètica. Ara sembla que tot s'hagi aturat.

–Em pots buscar el Sergent Serra? –demana per l'interfon.

En menys de dos minuts el sergent Serra compareix al despatx de la inspectora, somrient i animat:

–He pensat que seria millor així que per telèfon.

–Com vulgui... –la inspectora aixeca el cap i se n'adona–. Caram, se'l veu content.

–I en tinc motius!, per això he vingut personalment, li volia fer saber que l'Elena, la meva dona, ha trobat feina a l'oficina de turisme de Cambrils!

–Felicitats! –li respon la inspectora, contagiada de la seva alegria–. Ho veu, com la mala sort no dura per sempre?

Aquest home es pensa que no em recordo que la seva dona es diu Elena, pensa la inspectora, tots els homes semblen tallats del mateix patró. Se li començava a dibuixar cara de disgust quan, de sobte, entén els sentits ocults del que li acaba de dir el sergent:

–Però... Però l'Elena no treballava cuidant una dona gran?

El sergent mai no ha sabut que aquella dona gran és la mare de la inspectora ni que va ser ella qui li va buscar la feina quan l'Ajuntament de Tarragona va fer fora tots els

interins de l'àrea de cultura aquell primer any de la crisi salvatge que ho va capgirar tot. Ningú no trobava feina enlloc, de res. I el sergent i l'Elena tenien dos fills petits, la hipoteca i les lletres del cotxe. Ningú no s'esperava que allò arribaria de sobte i arruïnaria les il·lusions de tanta gent. La mare de la inspectora necessitava una cuidadora, perquè no s'entenia amb les que li enviaven les monges, i ja va estar fet. No era una feina a l'alçada de la seva capacitat però era una feina, i qui dies passa anys empeny, va pensar l'Elena. Van quedar que ho mantindrien en secret perquè el sergent no se sentís incòmode amb la seva superior.

L'Elena ha plegat i la mama no m'ha dit res!

—Doncs, mira, encara sort que li ha sortit aquesta feina —comenta el sergent—, perquè com que la vella ja no la necessitava més...

—La vella ja no la necessitava més?

S'ha quedat glaçada. No entén res. La seva mare és molt gran i sempre necessitarà algú que la cuidi. Està molt bé que l'Elena hagi trobat finalment una feina més d'acord amb les seves qualitats, però això no vol dir...

—Que s'ha mort? —baluceja amb una dificultat que el sergent no endevina.

—No, no, ella mateixa li va dir: busca't feina que ja no et necessito.

O sigui que va ser ella qui la va despatxar. Semblava que s'avenien, sobretot amb la mare de l'Elena, la Tecla, que s'havia convertit en una amiga més que la mare d'una treballadora. Què deu haver passat?

—No me'n se avenir... —diu la inspectora—. I per què ja no la necessita?

–Ves a saber... de vegades els vells són estrambòtics...

L'home es treu les ulleres de sol del butxacó, fa el gest de desplegar les barnilles, vacil·la i se les torna a guardar.

–Que hi ha cap problema? –demana el sergent, desconcertat, veient la cara trasbalsada de la seva cap.

–Ara ho sabrem...

La inspectora agafa el telèfon i fa una trucada.

Res. El telèfon està apagat o fora de cobertura.

Marca un altre número. Truca... i res.

Sa mare no respon. No ho havia fet mai. Despatxa la cuidadora i ara no contesta al telèfon. Això és molt i molt estrany.

* * *

La inspectora avia el sergent Serra sense gaires compliments, ja portarà vostè la reunió del matí, li diu, tanca l'ordinador i avisa que se'n va de la comissaria per una urgència familiar. Està trasbalsada. Massa violència. Massa bocins d'un cos de dona escampats per les carreteres, massa ràbia. La sang de les dones regalima un dia i un altre per totes les juntures de la societat i no ho pot suportar. I ara això: sa mare, una dona vella que viu sola i no li contesta al telèfon.

Demana un taxi, no té humor per començar un itinerari d'enllaços d'autobusos que la passejarien per mitja Costa Daurada, i en vint minuts es planta al passeig Marítim de Cambrils, davant de ca sa mare. És un bloc imponent d'apartaments i ella viu en un dúplex al capdamunt, en un lloc privilegiat que té unes vistes extraordinàries al mar.

Truca al timbre del porter automàtic, sabent que no servirà de res.

Llavors agafa la clau que sempre du a la bossa i entra. Puja a l'àtic.

El cor li fa un salt només d'obrir la porta. Els mobles estan coberts de llençols, com a les cases buides de les pel·lícules antigues. És com si estigués veient la mansió de Tara, la d'*Allò que el vent s'endugué*, després del *The End*. El pols se li accelera. Hi ha una música suau, alegre, que sona en algun racó de la casa.

Allez venez, Milord
Vous asseoir à ma table
Il fait si froid dehors
Ici, c'est confortable

Les cortines estan tirades i a penes entra la claror. La Mina Fuster va encenent llums i recorre l'àtic, com si hi hagués alguna cosa per veure després d'aquesta primera impressió. Se n'ha anat. Sa mare se n'ha anat. I no pas per dos dies. Ningú no fa cobrir els mobles d'aquesta manera si no sap que serà fora una temporada llarga. Però els armaris són plens de roba i les maletes són al seu lloc. El telèfon mòbil és sobre la tauleta de nit, sense bateria. On es deu haver ficat? Per què no s'ha endut el telèfon? Per què sona la música?

En un racó de la sala, al costat de la llibreria vidrada, hi ha una gran butaca de vímet paó folrada de coixins i randes que la seva mare havia fet servir durant una temporada depressiva, quan semblava que s'encaminava cap a una fi que ella mateixa accelerava. Se la feia treure a la terrassa i es passava llargues hores asseguda al costat d'una jardinera

de gessamins florits que li emmascaraven l'aire net i refrescant que venia de mar, immòbil com la mòmia d'una princesa malaguanyada, com una d'aquelles nines-autòmat vestides de randes que va construir al segle XVIII el rellotger suís Pierre Jaquet-Droz. La música ve d'aquí, del moble cobert del costat de la butaca on hi ha un reproductor i, sobre el moble, els altaveus es fan evidents sota la tela blanca.

*Laissez-vous faire, Milord
Et prenez bien vos aises
Vos peines sur mon cœur
Et vos pieds sur une chaise...*

La Mina passa els dits amb suavitat pel respatllet folrat de randes, l'únic moble de la casa que no ha cobert amb un llençol, potser perquè tanta tela ja seria excessiva.

La imatge de la seva mare assegurada en aquella baluerna es fa punyent.

Dies i dies immòbil, a la terrassa, amb els ulls fits a l'horitzó. La vida closa.

La inspectora no sabia què fer per animar-la a sortir del pou, mai no s'havien entès gaire, elles dues, i quan per alguna raó s'avenien a intercanviar quatre frases, la mare li acabava retraient que s'hagués fet policia, que la tingués abandonada, que preferís córrer darrere de tarats i assassins, aquestes eren les seves paraules, abans que cuidar-la a ella. El resultat sempre era tan penós que valia més evitar de parlar.

Però llavors va aparèixer l'Elena, la dona del sergent Serra, i sobretot la mare de l'Elena, la Tecla, i la vella va deixar la cadira, el tedi, la mala gaita i les ganes d'anar-se'n a

l'altre barri. Tenia converses civilitzades amb la seva filla i l'havia vista riure. Ella i la Tecla sortien a prendre xocolata, a passejar per Cambrils. Havia arribat a pensar que sa mare havia canviat de caràcter, que aquelles dues persones l'havien fet ser més humana i fins i tot feliç.

I ara, això.

No entén res.

Hauria d'avisar a persones desaparegudes.

Però hauria de dir-los que durant setmanes ha ignorat sa mare i que ara no sap què se n'ha fet.

On deu ser?

Quina vergonya!

Calma't, calma't!, li diu la veu interior, que torna en moments de tribulació.

No hi ha res en aquesta casa que parli d'un drama. Tot és al seu lloc. La dona ha marxat i preveia una estada llarga fora. Només cal saber on és i amb qui. Agafar el bucle i tornar allà on sempre hauria hagut de ser, desfer els nusos, recuperar el fil.

Se n'ha anat per donar-me una lliçó? O és només el desig de viatjar?

La seva mare sempre ha estat molt tombairot. Li agradava anar amunt i avall, passar setmanes a Biàrritz, a Donòstia, recórrer illes mediterrànies, explorar paratges africans ignots, solcats de perills. Fa temps que no he estat a Paros, o a Bruges, a sant Petersburg, deia de vegades, i se n'hi anava l'endemà. Oh, aquelles jornades del Palio, aquella pasta fresca amb tòfona blanca o al *funghi porcini!*, oh aquell vi de retsina, aquelles icones bizantines nimbades d'or!, evocava mentre ja estava encarregant els bitllets a

Siena o a Salònica, o allà on fos. Ella era així. Sempre ho havia estat.

Però feia alguns anys que se li havia apagat la dèria viatgera. No té cap sentit que ara hi torni. Tot té el seu temps, deia, i quan el cos no t'acompanya has de saber trobar un bon lloc vora el mar i veure passar els vaixells de la joventut dels altres des de l'horitzó dels teus dies. Ho repetia amb solemnitat. La inspectora mai no va saber ben bé què volia dir. Jocs de paraules per distreure-la del que li volia amagar. Perquè la seva mare, la Maria de Amorebieta, sempre havia estat envoltada de secrets. Havia trobat la seva talaia a l'àtic del passeig Marítim de Cambrils, ella que havia nascut a Pamplona i havia envellit a Barcelona, dona de ciutat i cosmopolita com poques, i des d'aquí veia sortir el sol i emergir les llevantades i vigilava les anades i vingudes de les poques barques que encara es dedicaven al noble art de la llum, els velers, els mercants, els patins dels estiuejants, les planxes de surf en dies de mar arrissada. Des d'aquí veia envolar-se els falciots, els cormorans i les gavines. I des d'aquí intentava controlar i dirigir la vida de la seva única filla, encara que ella s'hi resistia tant com podia, que no era poc.

Així doncs, on és?

La Mina prova de comprendre què ha passat. Potser, enyorada d'uns anys més actius, la dona s'ha deixat emportar per una dèria nova, li diu la veu. La darrera dèria. De vegades hi ha vells que ho fan, això. Com els cignes. Un darrer cant. Però per què ho ha preparat amb aquest silenci, amb aquesta meticulositat escènica, pròpia d'un espectacle de The Globe? A veure, Mina, pensa!

Sabia que et dirien que ha despatxat l'Elena.

Sabia que vindries. Ha preparat aquest decorat només per a tu.

El telèfon, les maletes, tot al seu lloc. Una novel·la d'Agatha Christie al braç de la butaca: *Nèmesi*. La música d'Edith Piaf.

Quand il me prend dans ses bras

Il me parle tout bas

Je vois la vie en rose...

En algun lloc, ta mare somriu d'imaginar la cara que estàs fent en aquest precís instant. Ho ha previst tot, els mobles coberts, els detalls, el misteri, la sorpresa. I els remordiments. Perquè aquest buit, aquest silenci, aquesta casa abandonada et tira a la cara les setmanes, dia per dia, minut a minut, que te n'has desentès.

T'has desentès de ta mare, pocavergonya, filla descas-tada i cruel.

I ara què hi dius?

Sap que ets policia i t'ha preparat un escenari.

Molt típic d'ella, que sempre t'ha retret que preferissis la companyia de criminals i saltejadors a la seva.

On deu ser?

Preguntarà a les agències de viatges.

I si no en treu res, potser que truqui als parents que li queden, les cosines navarreses, les nebodes de Bilbao, un nebot valencià que viu a Barcelona, uns parents de lluny instal·lats a Veneçuela... Potser és en algun d'aquests llocs, ben divertida dels seus més que previsibles neguits. Potser la

Mina remourà un vesper inútil d'inquietuds entre la família, si no hi és. Però ho ha de provar.

Tot abans de fer el ridícul d'anar a denunciar una desaparició que no pot ser altra cosa que una subtil venjança.

Els draps bruts es renten en família, li diria la seva mare.

*Il me dit des mots d'amour
Des mots de tous les jours
Et ça me fait quelque chose...*

Com si l'escoltés: No te'n pots sortir sola, que ho has d'anar a denunciar?

Apaga el reproductor. No suporta més aquest escenari grotesc.

* * *

Sigui un divertimento o no ho sigui, que una dona de vuitanta anys repicats vulgui jugar als detectius i hagi desaparegut, no és una broma. Potser és veritat que la mare de la inspectora Mina Fuster vol posar a prova l'enginy de la seva filla alhora que desperta els seus remordiments, però, ¿i si resulta que ha estat víctima del parany d'algú que vol fer creure el que no és?

Coses més estranyes ha vist la inspectora a la seva feina.

El més sensat serà fer la denúncia corresponent. Potser sa mare tindrà una decepció, si el que volia era jugar a Miss Marple contra la policia, però si fos així li ha d'ensenyar com treballen de debò al cos, i que no pot anar pel món imaginant-

se que és veritat el que diuen les novel·les. On vas a parar, si a cada poble on arriba aquella bona doneta hi ha un crim, per allà on passa es descobreix un cadàver i només l'esperen a ella per fer visible allò que als policies més experts els ha passat per alt, com si aquesta manera de fer tingués alguna mena de credibilitat!

Novel·les!

Com si ella tingués ganes o temps de jugar!

Però abans de recórrer a Persones Desaparegudes, que depèn de la seva unitat d'investigació criminal, la inspectora Mina Fuster vol parlar amb l'Elena i la Tecla. Elles han de saber què es porta entre mans sa mare. La coneixen més bé que ella mateixa. Qualsevol cosa abans de veure's definitivament amb el cul a l'aire davant dels seus companys, si és que finalment li toca fer el ridícul espantós que ja s'imagina.

Busca els contactes.

La Tecla no contesta i l'Elena deu estar treballant, perquè per tres vegades ha tallat la trucada. A la quarta s'hi posa. No la deixa parlar.

–Què diu, que ta mare...?

Té la veu alterada. Ha parlat amb el sergent Serra, el seu marit, es veu ben clar.

–Sí. La meva mare n'ha fet una de les seves –només encerta a dir la inspectora, que troba complicat resumir la situació, amb tots els seus interrogants i els seus dubtes i la ràbia que li fa tot plegat.

–On ets?

–A Cambrils. Ara surto de casa seva i m'he ficat en un bar.

–Ara vinc, aniré a buscar la mare –li ha dit l'Elena.

La vella Tecla no viu gaire lluny de la cafeteria on les espera la Mina. Quan les dues dones arriben, semblen trasbalsades.

–On deu haver anat? –fa la Tecla, abraçant-la.

–Tenia l’esperança que us hagués fet participar del joc... si és que és un joc.

–On vas a parar! Quina mena de joc?

–He trobat els mobles embolicats amb llençols, la música engegada, una novel·la de misteri al braç de la butaca...

–Déu meu senyor! –murmura la vella.

–Sabeu si llegia novel·les de misteri darrerament?

–Novel·les? –es miren l’una a l’altra–. Potser sí.

–Agatha Christie?

–En té tantes i de tantes maneres!

Els serveixen els cafès. Són prop de les deu del matí. L’aire escabella les palmeres. Fa dies que el Mestral torna els matins rúfols i buida els carrers. Però més enllà del passeig, la mar, d’un blau-verd intens, s’arriba d’escumes com si s’hagués vestit de festa.

–Me sembla que li hauríem de dir el que va passar, noia –proposa la Tecla.

L’Elena aparta la tassa i assenteix.

–Sí, val més que sí –diu–. Val més que quedin les coses clares.

–Ella, ta mare, ens va posar la condició de callar –comença l’Elena.

–Condició de callar? –repeteix la Mina, bocabadada.

–Exacte. Va sê ‘l dia que ‘s va barallar per la carta d’Hissenda –explica la Tecla, ajustant-se una enorme bufanda groga que porta caragolada al coll, senyal visible de la seva protesta

perquè hi ha presos polítics. Forma part d'un grup de vells actius políticament que s'han posat el nom de «Taca d'oli».

El dia que se'n va anar fent petar la porta i li va dir que se n'anés a pastar fang.

* * *

Fa dies, de la carta d'Hisenda, dues setmanes o tres, almenys. O potser són quatre setmanes. Va ser a finals de gener... No. Més, era abans de Nadal. Abans de la Puríssima, era, ara se'n recorda, va ser a primers de desembre quan va rebre la segona notificació d'Hisenda. Va agafar la carta i es va plantar a ca sa mare. La Tecla era a la cuina preparant un suquet de peix.

Tant de temps fa?

I és clar que la seva mare li ha volgut fer un toc d'atenció!

L'escanyaria, si no fos sa mare. Si no la fes sentir fatal el seu mateix desig d'escanyar-la.

—Això deu ser cosa teva! —va cridar aquell dia brandant el paper.

—Ah, Hisenda! —la mare, amb un somriure d'orella a orella—. Ja t'ha arribat.

Hisenda és aquella paraula capaç de fer escagarrinar més de mitja humanitat: la dels qui paguen impostos com uns forçats i no saben com evadir-los. La inspectora s'havia trobat que era titular d'un compte a Suïssa on es pensava que hi havia deu euros i encara de per riure, mentre que els drets que havien generat les cançons del seu company i gran amor, líder d'una banda *grunge* que havia petat als vint-i-set, hi

havien anat dipositant una fortuna que ella no havia conegut ni declarat mai.

–Em van dir que t’enviarien una resolució favorable –la mare–. I doncs, com ha quedat al final?

–Què vols dir, com ha quedat?

–Si és gaire forta la multa... en Borja em va assegurar que no podien baixar del vint per cent del capital, però després va dir que potser sí i que hi havia maneres d’evitar que...

–O sigui que sí, que és cosa teva –la Mina treia foc pels queixals–. Com se’n diu de fer servir les amistats per aturar una investigació?

–No han aturat res, nena, tot està molt clar i dintre dels límits de les lleis. No t’han posat una multeta?, doncs ja està, si no vols tocar el capital no cal que ho facis, t’ho embargaran del sou. Pregunta-ho a la teva amiga, Charo es deia, oi? Ella et confirmarà que és un bon tracte. T’ho descomptaran i llestos. A poc a poc, com si paguessis una hipoteca. I a partir d’ara, ho fas constar cada any quan et toqui fer la declaració de renda i conserves el raconet. Al capdavant, tu no ho sabbies, que tenies diners en un compte de Suïssa, oi?

–Quin disbarat!

–Disbarat? Si és la mar de pràctic! A més, la mare d’en Borja em devia un favor i ell va estar contentíssim de poder solucionar aquesta... aquesta petita incomoditat –somriu la mare, múrria, acostumada a fer sempre la seva.

Va ser el darrer dia que es van veure.

S’havien discutit com dos gats enfurismats i s’havien dit l’una a l’altra que s’havia acabat tot, que no tornarien a parlar mai més encara que s’ensorrés la terra sota el mar i caiguessin les muntanyes a trossos.

La seva mare estava indignada.

—Guarda els diners perquè no et fotin a la presó, tal com ets, potinera i esquerpa com un gat mesquer! —li va cridar quan la Mina estava a punt de marxar per sempre fent petar la porta—. Els bons advocats costen una pasta, ho sé per experiència.

—Com es pot viure pensant que els calés ho arreglen tot?

La vella s'hi va regirar:

—Un dia em donaràs la raó. Però llavors ja serà tard.

Aquest país està podrit, no tenim remei ni salvació, protestava la inspectora mentre baixava per l'ascensor. Podrit, sí, tot estava podrit i feia un tuf de claveguera que no vegis, però va estar a punt d'acceptar la solució que li proposava el tal Borja perquè era comodíssima i li estalviava un munt de maldecaps i de diners. Per què hi havia de donar més toms?

El dubte va durar quatre o cinc segons.

Recorda que va buscar el telèfon de la Charo, l'assessora fiscal, van quedar de veure's aquell mateix migdia a la Rambla de Catalunya de Barcelona i van dinar molt a prop de l'assessoria.

—Què et sembla aquesta solució? —li va preguntar sense embuts deixant la carta d'Hisenda sobre la taula, mentre atacaven un plat d'encenalls de pernil ibèric i una copa de garnatxa peluda tan aromàtica com reconfortant.

La Charo es va mirar el paper de gairell, sense tocar-lo amb els dits untats.

—Així, sense estudiar-ho una mica a fons, no et puc dir res definitiu —va fer amb la seva prudència habitual—, però si ells et fan la proposta...

–Charo, tot plegat em fa angúnia. Jo no vull aquests diners.

Sospir. Glop de vi, pessic de pernil. Somriure de gust pels petits moments de plaer que amaneixen les vides plenes d'entrebancs. Complicitat.

–I què penses fer?

–Hi ha una manera legal de donar-los a alguna causa... noble?

–Ah! –va sospirar la Charo–. Això sempre hi és. No voldries viatjar? Gastar-te'ls en alguna burrada? Assegurar la vellesa?

Riuen.

–La vellesa! Qui sap qui hi arribarà! –va dir la Mina.

–Jo no pararia d'anar a festivals de novel·la negra! –va dir la Charo.

Van demanar una altra copa i un altre plat de pernil. La gent anava i venia, el passeig central era ple de tauletes amb para-sols, ocupades per fumadors compulsius o turistes nòrdics que no sentien el fred.

–I quina part en voldries donar?

–Tot. Els hauria regalat al Phil, el germà del Johnny, al capdavall són diners de la banda. Però com que ell també és mort... jo no he fet res per tenir-los. Ara deu ser el moment bo per treure-me'ls del damunt.

–Ta mare es posarà com una moto.

–Això serà el més divertit.

–I a qui els donaràs?

En pocs segons la Charo li va desplegar al mòbil una llarguíssima llista d'entitats benèfiques sense ànim de lucre. Un cotxe feia sonar el clàxon amb insistència, aturat davant

d'un ancià que havia travessat per on no es podia i ara, atabalat, no sabia si anar endavant o endarrere. En pocs moments es va fer una cua llarguíssima i es van congregar badocs a la vorera i al passeig central. Fins que una noia, que semblava oriental, va tenir pietat d'aquell pobre home i s'hi va acostar per ajudar-lo. Les colles i les cues es van anar desfent a poc a poc.

–Són calés de la música, de gent que un dia va tenir il·lusions –va dir la Mina mirant cap al carrer–. Haurien de servir per ajudar joves músics sense recursos per donar-se a conèixer.

–Vols crear una fundació?

–No, no, vull perdre de vista aquesta pasta al més aviat que pugui i d'una manera definitiva. Troba algú que es dediqui a això. Ho pots fer?

Van quedar enteses.

Unes quantes setmanes més tard van fer els tràmits i la inspectora es va desempallegar dels diners i dels records.

No havia parlat més amb la seva mare des d'aquell dia de la batussa ni n'havia sabut res més. Ni tan sols per re-fregar-li pels nassos que les seves gestions amb Hisenda havien estat inútils. Estava massa enfadada. Setmanes i setmanes. Després la feina es va complicar amb tot de casos que no la deixaven pensar en res més. Sa mare es podia haver mort i ella no n'hauria tingut cap notícia ni hauria estat al seu costat. Com aquells que moren tots sols en un pis i ningú no en sap res fins que els veïns senten la pudor. Acaba de veure en un digital que han descobert una vella momificada a casa seva, ningú no l'havia trobada a faltar en cinc anys. Quin horror! S'ha de ser molt salvatge per no voler estar al costat

de la teva mare ni quan es mor... I la Mina, encara que s'haguessin passat la vida com a gat i gos, no n'era pas tant.

O això s'imaginava.

I ara, la casa buida i aquell missatge en forma de novel·la, *Nèmesi*, al braç de la butaca. Es pensava que la seva mare havia volgut dir l'última paraula aquell dia, quan se n'havia anat fent petar la porta, però resulta que no. La seva darrera paraula és aquesta escenografia, aquest escenari buit, aquest joc de detectius al més pur estil de la Reina del Crim.

* * *

–Quan vas marxar fent petar la porta –explica la Tecla–, ta mare 's va tancar al seu quarto i no 'n va sortir en tot lo dia, ni per menjar ni pe're. Llavors, al vespre, abans que hi entrés l'Elena per ajudâ-la a despullâ's i ficâ's al llit, hi vai entrar io i la vai sentir que plorava. Tornarà, li vai dir, és ta filla, i una filla i una mare... No 'm va dir acabar.

–Es va posar a cridar com una boja –explica l'Elena–, i llavors vaig entrar a l'habitació, perquè sentia el soroll de coses que rebatia contra la paret i tenia por que elles dugues es fessin mal.

–Estava traspostada –la Tecla–, no era ella.

–Així que em va veure em va dir que ia m'estava buscant feina, i que me'n guardés prou d'anar amb xafarderies a sa filla, o sigui a tu, que estava farta que l'espiéssim i t'anéssim amb quèntus, i que pobres de nantrus si...

–Va trucar a les monges per demanar una 'strangera ben astrangera, que la volia l'endemà mateix, una xiqueta que no 'ntengués com parlem ni conegués dingú, si podia ser.

I va dir a l'Elena que li pagaria la mesada fins que trobés una altra cosa, que tampoc no era cap esbirro, ella, p'ro que no calia que hi 'néssim més.

–Va ser fotut, però has d'entendre que no te'n podíem dir re.

Es fa un silenci breu, tens.

–I quan li vas trucar per dir-li que ja tenies feina?

–Divendres.

–D'aquesta setmana passada.

–Sí. Va dir, mira que bé, el temps just d'arreglar els papers al gestor.

–Et va dir que se'n volia anar?

–No, no, només això, el temps just. Com si hagués de fer una altra cosa.

–Vés a saber què li devia passar pel cap.

Es queden mirant com la claror esclata allà fora, sense saber què dir. La Mina mai no ha estat capaç d'entendre com funciona el cervell de la seva mare. I ara menys. Contempla com remunta el dia. Aquella brillantor arriçada de la mar ara és una orgia de blaus i verds sota filagarses de núvols que corren empesos pel mestral. L'hivern s'abraona sobre les palmeres. Violent i desolat, les remou sense misericòrdia fins a les arrels.